

JACK LONDON

ŠARLÁTOVÝ MOR

POST-APOKALYPTICKÝ PRÍBEH Z ROKU 2073

premedia

premedia

JACK LONDON
ŠARLÁTOVÝ MOR

Preložil Igor Otčenáš

premedia

Jack London
ŠARLÁTOVÝ MOR

Prvé vydanie, www.premedia.sk

Copyright © Jack London, 1912
Translation and epilogue © Igor Otčenáš, 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia
All rights reserved

ISBN 978-80-8159-840-1

I.

Chodník viedol popri čomsi, čo bolo kedysi železničným násypom, ale už celé roky tadiaľto žiaden vlak neprešiel. Na jednej strane násypu sa dvíhali zalesnené svahy pokryté zelenou vlnou stromov a kríkov. Chodník bol úzky, sotva pre jedného človeka. V podstate to bola prť vyšliapaná divou zverou. Z lesného machu kde-tu vykúkalo hrdzavé železo ako dôkaz toho, že koľajnice s podvalmi sú ešte stále tu. Na jednom mieste zhruba tridsať centimetrov hrubý strom prerazil spojnicu a zodvihol koľajnicu do výšky. S ňou sa zodvihol aj podval pridržiavaný dlhým klinom, takže priehlbina, v ktorej podval predtým ležal, sa naplnila štrkom a zhnitým lúčom. Rozpadávajúci sa, zhnitý drevený trám čudne vytrčal dohora. Musela to byť stará cesta, lebo to bola jednokoľajka.

Po chodníku šli starec a chlapec. Kráčali pomaly, lebo starec bol naozaj veľmi starý, bol trochu ochrnutý, mal neistý krok a celou váhou tela sa opieral o palicu. Na hlave mal čiapku z neopracovanej kozľaciny, ktorá ho chránila pred slnkom. Spod nej mu padal

---

riedky prameň mastných a špinavých bielych vlasov. Oči si tienil šikovne upraveným veľkým listom, popod ktorý sa pozeral na chodník pod nohami. Jeho brada, kedysi snehobiela, ale teraz rovnako zabrýzganá ako vlasy, mu siahala ako veľký chuchvalec až po pás. Kus kozľaciny mu ako chatrná pokrývka tela ovisal cez plec a hrud'. Podľa vetkých a vychudnutých rúk a nôh sa dal odhadnúť starcov mimoriadne vysoký vek a slnkom ohorené jazvy a škrabance zase prezrádzali, že boli dlhé roky vystavené prírodným živlom.

Chlapec kráčal ako prvý. Musel krotiť nutkanie svojich svalov pridať do kroku, aby sa prispôboval pomalému tempu starca. Aj on mal na sebe len jeden kus odevu – medvediu, na okrajoch rozstrapkanú kožu s dierou uprostred, kade si prevliekal hlavu. Chlapec mal asi tak dvanásť rokov. Za jedným uchom mal frajersky zastrčený čerstvo odrezaný prasací chvost. V jednej ruke držal luk a šíp strednej veľkosti.

Na chrbte mal tulec plný šípov. Z puzdra, ktoré mu viselo na šnúrke okolo krku, vykúkala

---

ošúchaná rukoväť poľovníckeho noža. Dobronzova opálený chlapec našľapoval zľahka ako mačka. S jeho slnkom spálenou pokožkou kontrastovali hlboké modré oči s ostrým pohľadom, ktorý sa vedel zavrtať do človeka ako dva nebožiece. Akoby o ňom samy osebe hovorili, čo je zač. Kráčajúc vnímal pach okolo seba, jeho rozťahnuté nozdry mu prinášali do mozgu nekonečný prúd informácií o okolitom svete. Aj jeho sluch bol bystrý a vycvičený. Podvedome počul aj ten najmenší šramot v hrobovom tichu a vedel ho rozlíšiť a určiť, či to v lístí šuchoce vietor, či bzučia včely a komáre, či to k nemu z diaľky ako uspávanka dolieha hukot mora, alebo piskor pod jeho nohami ťahá do svojej nory hrudku hliny.

Zrazu celý stuhol. Sluch, zrak a čuch ho varovali. Rukou nahmatal za sebou starca a obaja sa zastavili. Zhora od násypu začul slabý praskot a chlapec zaostřil zrak na vrcholky zvlnených kríkov. Vzápätí sa objavil obrovitý grizly, ktorý sa pri pohľade na ľudí rovnako zarazil. Nepáčili sa mu a zlostne zavrčal. Chlapec pomaly priložil šíp k luku a zvolna

natiahol tetivu. Ani na chvíľu pritom nespustil medveďa z očí.

Starec uprene hľadel spod zeleného listu na šelmu a stál rovnako nehybne ako chlapec. Obe strany sa chvíľu premeriavali; medveď už neskrýval svoje podráždenie a tak chlapec kývnutím hlavy naznačil starcovi, aby uhol z chodníka na násyp. Potom starca sám pospiatky nasledoval, luk stále napätý a pripravený. Čakali, kým podľa praskotu kríkov z opačnej strany násypu neusúdili, že medveď je preč. Keď sa chlapec vrátil na chodník, veselo sa uškrnul.

„Veľký, však?“ zachichotal sa.

Starec pokýval hlavou.

„Je ich čoraz viac,“ poťažkal si tenkým, neistým falzetom. „Kto by si pomyslel, že sa dožijem toho, keď sa bude človek cestou do Cliff House báť o svoj život. Keď som bol chlapec, Edwin, prichádzali sem ľudia zo San Francisca, desaťtisíce mužov, žien a malých detí. Žiadne medvede tu neboli. Nie veru. Ľudia platili peniazmi za to, aby si ich mohli pozrieť v klietkach, také boli vzácne.“

„Čo sú to peniaze, starký?“

Než starec stihol odpovedať, chlapec si na niečo spomenul a víťazoslávne vytiahol z vrecúška, ktoré mal pod medveďou kožušinou, otlčenú a ošúchanú striebornú dolárovú mincu. Keď chlapec prisunul starcovi mincu bližšie k očiam, zalesklo sa mu v nich.

„Už nevidím,“ zamrmal. „Edwin, pozri sa, či sa dá rozoznať rok.“

Chlapec sa zasmial.

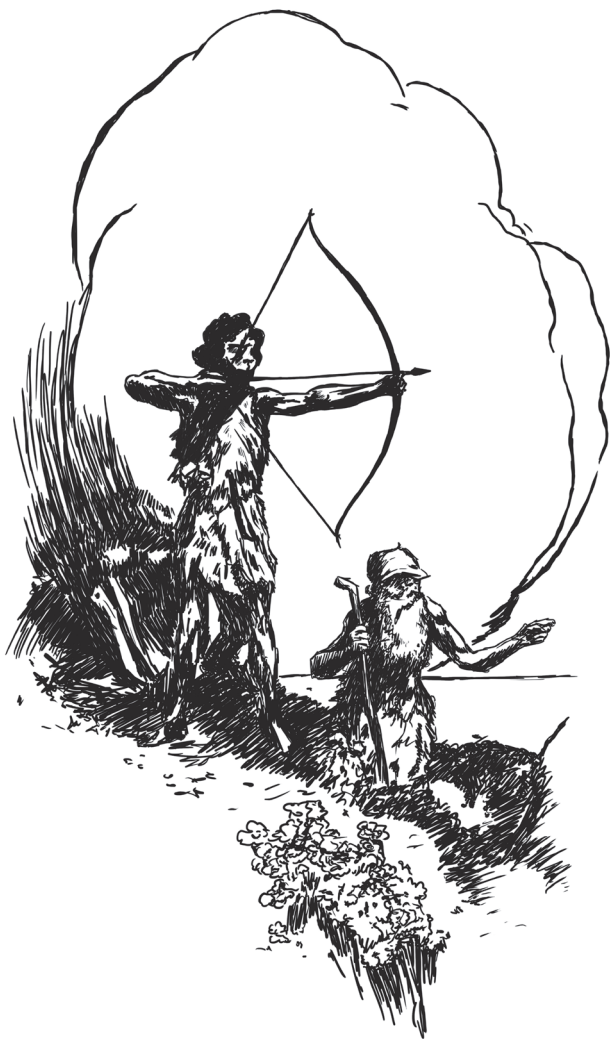
„Ty si skvelý, starký,“ zvolal pobavene, „vždy sa tváriš, akoby tie malé značky niečo znamenali.“

Keď si starec znovu priložil mincu bližšie k očiam, neskrýval sklamanie.

„Rok 2012,“ zvolal a potom sa smiešne rozchichotal. „V tom roku vymenovala Rada oligarchov Morgana V. za prezidenta Spojených štátov. To musí byť jedna z posledných vyrazených mincí, než o rok neskôr prišla šarlátová smrť. Bože, bože, len si pomysli! Je to už šesťdesiat rokov a ja som jediný žijúci človek z tých čias. Edwin, kde si ju našiel?“

Chlapec, ktorý sa k starcovi správal s chá-

---

pavou zhovievavosťou, s akou berieme blábotanie ľudí slabých duchom, bez váhania odpovedal.

„Dal mi ju Hu-Hu. Našiel ju, keď vlani na jar pásol kozy pri San José. Hu-Hu povedal, že to sú peniaze. Starký, nie si hladný?“

Starec pevnejšie zovrel palicu a vyrazil vpred. Na očiach mu bolo vidieť, že by si dal niečo pod zub.

„Dúfam, že Zajačí pysk našiel aspoň kraba... možno dvoch,“ zamrmlal. „Kraby sú dobrá potrava najmä pre bezzubých, ale mám vnukov, ktorí majú radi svojho starého otca a radi mu ich nachytajú. Ako chlapec som...“

Edwin zrazu niečo zbadal a priložil šíp k tetive. Zastavil sa na okraji rozsadliny v násype. Starý priepust bol už dávno vymletý a potok, ktorý tak nemalo čo hatiť, si prerazil cestu cez násyp. Na druhej strane vytŕčal hrdzavý koniec koľajnice prerastený popínavým viničom. Za koľajnicou sa pri kríku krčil roztrasený zajac váhavo hľadiaci na chlapca. Aj keď to bolo dobrých pätnásť metrov, chlapcov šíp neminul cieľ. Ustrnutý zajac zapišťal od

strachu a bolesti a odskackal do kríkov. Keď sa chlapec rozbehol dolu príkrym násypom, bolo vidieť ako mu pod poletujúcou kožušinou prebleskuje opálená pokožka. Jeho chudé svaly boli ako pružiny z ocele, vďaka čomu boli jeho skoky ľadné a efektívne. Asi o tridsať metrov ďalej vytiahol zo spleti kríkov zranené zviera, obúchal mu hlavu o neďaleký strom a podal starkému, aby úlovok odniesol.

„Zajac je dobrý, veľmi dobrý,“ pochvaľoval si starec, „ale pokiaľ ide o nejakú delikátnu pochúťku, mám radšej kraba. Ako chlapec som...“

„Prečo stále hovoríš samé nezmysly?“ prerušil ho Edwin, lebo hrozilo, že starcova utáranosť nebude mať konca.

Chlapec presne tieto slová nevyslovil, skôr to bolo niečo, čo sa na ne vzdialene podobalo a čo bolo skôr hrdelné, výbušnejšie a úspornejšie ako nejaké dlhé vety. Chlapec hovoril jazykom, ktorý sa vzdialene podobal na starcov, a ten hovoril akousi angličtinou, ktorá prešla očistcom nespočetných skomolenín.

„Chcel by som vedieť,“ pokračoval chlapec,